Mondelinge uitspraak Geschillencommissie Financiële Dienstverlening nr. 2021-0983 (mr. drs. S.F. van Merwijk, voorzitter, mr. S.W.A. Kelterman, prof. mr. M.L. Hendrikse, leden en mr. T.A. Tang, secretaris)

Klacht ontvangen op	: 2 maart 2021
Ingediend door	: De klager
Tegen	: Achmea Schadeverzekeringen N.V., h.o.d.n. Centraal Beheer, gevestigd te Apeldoorn, verder te noemen de verzekeraar, waarbij de uitvoering van de rechtsbijstand is overgedragen aan Stichting Achmea Rechtsbijstand, verder te noemen de uitvoerder
Datum uitspraak	: 10 november 2021
Aard uitspraak	: Beslissing over de behandelbaarheid van de klacht
Uitkomst	: Klacht niet behandelbaar
Bijlage	: Relevante bepalingen uit het Reglement Geschillencommissie financiële dienstverlening, bemiddeling en (bindend) advies – 1 april 2017

Samenvatting

Rechtsbijstandverzekering. Niet behandelbaar want geen consument. De klager heeft om rechtsbijstand verzocht voor zijn geschillen met de Vereniging van Eigenaren. De uitvoerder heeft voor de geschillen één kostenmaximum gehanteerd. De klager ziet het besluit van de Vereniging van Eigenaren tot een verbod op ondersplitsing als een nieuwe gebeurtenis, waarvoor nogmaals het kostenmaximum van toepassing is. De commissie kan de klacht niet behandelen omdat de klager niet kan worden aangemerkt als consument in de zin van het Reglement Geschillencommissie financiële dienstverlening (Kifid).

1. Mondelinge behandeling

De zaak is op 10 november 2021 behandeld op een hoorzitting. Partijen zijn aldaar verschenen.

Aan het begin van de hoorzitting hebben beide partijen verklaard ermee in te stemmen dat de commissie mondeling uitspraak doet.

2. Klacht

De klager heeft, als eigenaar van een appartement met berging, een beroep op zijn rechtsbijstandverzekering gedaan voor diverse geschillen met de Vereniging van Eigenaren die betrekking hebben op het gebruik van en werkzaamheden aan zijn appartement en berging. De uitvoerder heeft dekking verleend voor de geschillen en de behandeling overgedragen aan de voorkeursadvocaat van de klager. Daarbij heeft de uitvoerder één kostenmaximum van € 50.000,- gehanteerd omdat volgens hem sprake is van een samenhangend geheel van gebeurtenissen die voortvloeien uit één gebeurtenis.

De klager is van mening dat een nieuw kostenmaximum zou moeten gelden omdat het gaat om verschillende gebeurtenissen en verschillende besluiten die los van elkaar staan. Volgens de klager gaat het om:

1. het verschil van inzicht met betrekking tot de interpretatie van de splitsingsakte met betrekking tot de bewoning van de berging;
2. aanvragen van diverse vergunningen waarvoor de klager op basis van splitsingsakte geen goedkeuring nodig heeft van de Vereniging van Eigenaren;
3. de verbouwing van het appartement en aanpassing van de bestaande infrastructuur in het appartement.

3. Beslissing

De commissie verklaart de klacht niet behandelbaar.

4. Gronden voor de beslissing

Als meest verstrekkend verweer heeft de uitvoerder aangevoerd dat de klacht niet behandelbaar is bij Kifid omdat de klager naar het oordeel van de uitvoerder geen consument is in de zin van artikel 60 van het Reglement Geschillencommissie financiële dienstverlening, bemiddeling en (bindend) advies- 1 april 2017 (hierna: het reglement).

Bij de beoordeling van dit verweer zijn de volgende feiten van belang. De klager heeft zijn appartement, na de aankoop in juni 2019, vanaf eind september 2019 tot en met eind oktober 2019 aan diverse personen verhuurd via Airbnb. Op 22 oktober 2019 heeft de klager een vergunningsaanvraag bij de gemeente ingediend om het appartement van één zelfstandige woonruimte om te zetten naar drie onzelfstandige woonruimten. De gemeente heeft de omzettingsvergunning op 2 december 2019 verleend. De klager heeft het appartement vanaf januari 2020 tot en met juni 2020 verhuurd aan drie personen. Verder heeft de klager ter zitting verklaard dat hij binnenkort voor langere tijd in het buitenland werkzaam en woonachtig zal zijn en dat hij gedurende die periode van plan is zijn appartement weer te verhuren.

Volgens de klager heeft hij het appartement, met een vloeroppervlakte van ongeveer 45 m2, primair aangekocht met de intentie om het samen met zijn vriendin te bewonen. Vervolgens heeft de klager aangevoerd dat hij ongeveer 20 m2 van het appartement vanaf juni 2020 zelf bewoont en het overige deel van het appartement af wil splitsen om te verkopen of te verhuren. In het klachtdossier komen nog twee andere (woon)adressen naar voren. Een van deze (woon)adressen betreft een andere woning in dezelfde stad die de werkgever van de klager tot voor kort aan hem ter beschikking heeft gesteld in verband met een transitie. Daarnaast is er nog het (woon)adres van de vriendin van de klager in [woonplaats], met een vloeroppervlakte van ongeveer 80 m2, waar de klager zijn post van zijn advocaat ontvangt.

Hoewel het goed mogelijk is dat de klager de *oorspronkelijke intentie* had om het appartement zelf te bewonen, maakt de commissie uit het klachtdossier en hetgeen ter zitting is besproken op dat het *feitelijk* erop neerkomt dat de klager het appartement meerdere malen aan meerdere personen heeft verhuurd en dat hij daaruit inkomsten heeft genoten. Verder blijkt dat in ieder geval het grootste deel van het appartement tot op heden niet voor eigen gebruik bestemd is geweest. De commissie acht, gelet op de (grootte van de) woning van de vriendin van de klager, het ook niet aannemelijk dat de klager zijn hoofdverblijf heeft in een ruimte van 20m2. Bovendien houden de geschillen waarvoor de klager om rechtsbijstand heeft verzocht steeds verband met het (voorgenomen) gebruik van het appartement en de berging door meerdere huishoudens en is verhuur van het appartement op korte termijn opnieuw voorzien.

Gelet op het voorgaande komt de commissie tot de conclusie dat de klager geen consument is in de zin van artikel 60 van het reglement en dat daarmee de klacht niet behandelbaar is in de zin van artikel 1 van het reglement. Aan een inhoudelijke beoordeling van de klacht komt de commissie dan ook niet toe.

Binnen twee weken na de verzenddatum van deze uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen tot herstel van vergissingen in de uitspraak zoals schrijffouten, een verkeerde naam/datum of rekenfouten. De beslissing van de geschillencommissie in de uitspraak kan hiermee niet ter discussie worden gesteld. Binnen een maand na de verzenddatum van de uitspraak kunt u een schriftelijk verzoek indienen om de uitspraak aan te vullen als u vindt dat de geschillencommissie niet heeft beslist over alle onderdelen van uw vordering. Dit ziet niet op de situatie waarin u meent dat de geschillencommissie in haar uitspraak niet uitdrukkelijk al uw argumenten, ter onderbouwing van uw vordering, heeft behandeld. Meer informatie hierover staat in artikel 40 van het reglement van de geschillencommissie, te vinden op de website www.kifid.nl/reglementen-en-statuten.

Bijlage

Relevante bepalingen uit het Reglement Geschillencommissie Financiële Dienstverlening, bemiddeling en (bindend) advies – 1 april 2017

Deel A De procedure bij de Geschillencommissie

Het indienen van klachten
Artikel 1 Welke klachten behandelt de Geschillencommissie?
De Geschillencommissie behandelt Klachten van Consumenten over Financiële diensten tegen Financiële dienstverleners of, bij nawerking, voormalig aangesloten Financiële dienstverleners.
(…)

Deel D
Begripsomschrijvingen
Artikel 60 Begrippen In dit Reglement wordt verstaan onder:
(…)
Consument:
Iedere natuurlijke persoon die handelt voor doeleinden die buiten zijn handels-, bedrijfs-, ambachts- of beroepsactiviteit vallen. Wordt de overeenkomst evenwel gesloten voor doeleinden die deels binnen en deels buiten in de vorige volzin genoemde activiteit van de persoon liggen (gemengde overeenkomsten) en is het oogmerk van die activiteit zo beperkt dat het binnen de algehele context van de overeenkomst niet overheerst, dan dient die persoon eveneens als Consument te worden aangemerkt. Onder het begrip Consument wordt tevens begrepen:
a) een rechtspersoon waarvan de doelstelling zozeer is gericht op het particuliere belang van een of meer natuurlijke personen die aandeelhouder(s) of bestuurder(s) of lid van deze rechtspersoon zijn, dat deze als een verlengstuk van die natuurlijke persoon of personen kan worden beschouwd; voorbeelden hiervan zijn persoonlijke pensioenvennootschappen en verenigingen van eigenaars. Beslissend is of de rechtspersoon in wezen een verlenging is van de persoon van Consument in diens hoedanigheid van Consument.
b) de deelnemer aan een pensioenregeling, zoals bedoeld in artikel 1 van de Pensioenwet in zijn hoedanigheid van verzekerde natuurlijke persoon van de overeenkomst van levensverzekering met pensioenclausule.
c) de natuurlijke persoon die een eigen vorderingsrecht ontleent aan een overeenkomst van verzekering alsmede degene die als derde-benadeelde aan de wet een eigen recht op schadevergoeding ontleent tegen een verzekeraar. Hieronder valt niet de zogenoemde 'directe actie' van art. 7:954 Burgerlijk Wetboek. d) de natuurlijke persoon met een Privacyklacht. Ter toelichting op de tekst onder
c): Met 'eigen vorderingsrecht' wordt gedoeld op de verzekeringnemer of (derde)verzekerde die aan de verzekeringsovereenkomst een recht op uitkering ontleent. De wet kent aan bepaalde benadeelden een eigen recht op schadevergoeding toe (art. 6 Wet aansprakelijkheidsverzekering motorrijtuigen). Het artikel definieert het begrip 'Consument' en breidt dat begrip uit tot een aantal specifieke gevallen.

Als een persoon die een klacht indient geen Consument is of daarmee niet gelijk gesteld wordt, kan de Geschillencommissie de Klacht niet in behandeling nemen. Geen Consument is onder meer de kredietnemer van een zakelijk krediet, ook niet als verhaal wordt gezocht op diens privévermogen. Ook personen die hebben belegd in onroerende zaken worden vaak niet als Consument beschouwd.
(…)